

²¹¹
A. O. J. A!

EXERCITIUM ACADEMICUM

DE

E Q V O

T R O I A N O

Quam

Venia Ampliss. Facult. Philos. in

Regia ad Auram Academia,

Sub

M O D E R A M I N E

V I R I

ADMOD. REVEREN: & AMPLISS:

T O R S T A N I R U D E E N

Poëtos Prof. ceber.

Eruditorum examini modestè submittit

P E T R U S S C H E D I N G

W. Gothus.

Ad Diem 19. Decemb. Anno 1701.

loco, hori:que consuetis

Morff. Rudberg

IN

Sacram Regiam Majestatem

maximæ fidei VIRO

REVERENDISSIMO IN CHRISTO PATRI
AC DOMINO,

DN. JOHANNI
GEZELIO,

S. S. Theologiæ Doctōri excel-

lentissimo Inlytræ Diœceseos Abœntis

EPISCOPO

EMINENTISSIMO.

Academiæ Ibidem

PROCANCELLARIO Amplissimo

Mœcenati meo maximo.

In dubitavi num levissimo Huic
exercitio, Eminentissimam tuum
nomen, Reverendissime Pater,
præfigere auderem, maxime cum
certo certius sciam, tuam Reverendissimam
dignitatem, multis aliis, iisque gravissimis,

Publicoque utilissimis, possideri curis,"quæ non patiuntur, Te ad ludos nostros descendere. Summus tamen ille favor, quo, Reverendissime Pater, me, ex quo primum ad aliam hanc Musarum sedem appuli, es amplexus, quandam mihi quasi necessitatem injunxit ut quacunque ratione, gratissimum meum animum, memoriamque beneficiorum non intermorituram, niterer monstrare. quod cum pro temporis habitu præsentis, solâ harum primitiarum humilimâ nuncupatione fieri posse videatur, ut serena illas aspicias fronte, & in posterum quoque optatissimi favoris Tui aurâ, me bees, qua par est reverentia, precibusque humilimis rogo & contendo. Deum summum toto precor pectore, velit Te, Reverendissime Pater quam diutissime, in sui nominis gloriam, Ecclesiæ suæ incrementum, rei literariæ insigne emolumentum, nobilissimæque familiæ fulcrum & decus ingens, supersitem, salvum, & incolumem servare; sic vovet.

REVERENDISSIME PATER,

Tibi Devotissimus cliens
PET. SCHEDING

Plurimum Reverendis

Mag. P E T R O U L L I N,

Pastori in Ecclesia, quæ in Globy colligitur
dudum Meritissimo, Patri meo dilectissi-
mo, quovis filiali obsequio, usque ad extre-
mum vitæ halitum prosequendo.

Nec

Viris Spectatissi

Dn. NICOLAO GADDELIO
Inspectori accuratissimo, fautori optimo,

Dn. JOACHIMO GARDELING,
Redituum in territorio Halikøensi Exactori
fidelissimo, Benefactori singulari;

Dn. JOHANNI LINDSEEM
Inspectori tolerantissimo, amico suo optimo.

ris

& Clarissimis,

Mag. HENRICO FLORINO,

Pastori in Ecclesia, quæ Rimitodō est, vigilantissimo, Evergetæ, & Fautori, debita reverentia coleudo.

Non

mis & prudentissimis,

Dn. JOHANNI FÜRSTENBERG

Redituum Exactori solertissimo Nutitio liberalissimo,

Dn. HENRICO GARDELING,

Redituum tenitorii in Pflis Exactori vigilantissimo, benefactori benignissimo.

Dn: ANDREÆ BERGMAN.

Praefecto Paræsiarum perindustrio, fautori & amico peridilecto.

GRata agnosco mente Pater dilectissime,
& fautores optimi, beneficia in me lar-
giter collata, qua monent, nisi ingratus
audiam cuculus, ut levissimum bocce Specimen
Academicum, vobis dedicem, qua par est re-
verentia officiose rogans, velitis bocce beni-
gne suscipere, ac in posterum solita vestra be-
volentia me amplecti. Rogabo DEum T. O. M.
velit, te, Pater Charissime, reliquosque D.
fautores & benefactores benignissimos, in an-
nos bene multos, salvos, incolumes, omniq;
periculi immunes conservare, sic vovet.

Plur. Rever. Clariss. & Spectatiss.
vestrorum nominum.

Cultor indefessus
PETRUS SCHEDING,

Ad Eximium Præstantissimumque

DN. PETRUM SCHEDING

W. Gothum, bonarum literarum studiosum:

IN Eqvo Trojano¹, in extremo fuisse
Lib. 7. *referunt, teste Cicerone, sero sapiunt.*
Epist. *Quod proverbium, ut de Phrygibus &*
fam. 16. *Cumanis, populis antiquissimis, jactatur;*
ita ab altiori origine derivandum est.
Nam & vetustissima tragedia Livij An-
dronici quæ inscribitur Equus Troja-
Hugin
fab. 108 *nus, illud usurpat; & ut est in fabulis,*
si & illas hac arcessere liceat, cum A-
chivi multos per annos, Trojam frustra
oppugnassent, tandem monitu Minervæ,
Eqvum miræ magnitudinis ligneum,
fieri curarunt, cum hac inscriptione: Da-
uai Minervæ dono dant. Quem cum
Trojani in arcem statuissent, & noctu
lusu atque vino lassi, obdormissent,
Achivi in eum collecti, exierunt & por-
tarum custodibus occisis, Troja potiti
sunt. Hæc tamen cum tu Eximie SCHEDING,
erudita disputatione diligentius excu-
tias, tum eo ipso ostendis te egregie cavisse
ne sere, ut Trojani, japeres. Illi quippe,
multis acceptis cladibus, vix decimo de-

num anno, de restituenda Helena,
consultare cepisse dicuntur. At non diu
deliberasti, an studia literarum, cultus-
que ingenii tibi usui essent futura ac
ornamento: nam & ea a teneris ama-
sti, & ad hanc Academiam delatus
strenue urgere non intermisisti. In hoc
& dissimilis Trojanis, quos ne clades
quidem acceptæ admonere poterant, ut
tandem saperent; Te vero, nec quæ ur-
gere solet duris in rebus egestas, nec in
vicinia flagrantissimum bellum, ejusq;
hic loci, circumsonantes, & saepe alio-
quin remoram iniicientes strepitus, a
sapientia studiis abstraxerant. Maçle
porro isto animo ac virtute, ut quemad-
modum Hercõs olim, ex Eqvo Trojano
exiisse feruntur, urbemque cepisse; ita
& tu, consulturus plurimorum salutis & ho-
nestissimis Parentibus solatio, tibi vero
decori & Ornamento futurus, brevi hinc
egrediaris domumque redeas; Vale. scrib.
p. p. Aboæ 5. Decembr. 1701.

MATHIAS SVEDER.

MEMBRUM I.

Acturis de Eqvo

Troiano incumbit, ut
inprimis causam i-
stius belli decennialis
notemus, qualis au-
tem illa fuit, duæ po-

tissima feruntur opiniones, quarum
prior est raptus Helenæ, Menelai Re-
gis Spartani uxoris, quam sententiam
amplectuntur omnes fere & Historici
& Poëtæ, pro fundamento (ut pro-
babile est) habentes Poëtam græcum
excellencissimum. Fabula sic habet: Post-
quam Eris Dea discordiæ, ceteros
Deos deasque omnes ad Nuptias Pelei
& Thetidis invitatos intellexit, se vero
neglectam solam, admodum graviter
id tulit; pomum itaque aureum per
fenestram in domum convivorum
immisit cum inscriptione hac: de-
tur pulcherrimæ. Inde simplicabile o-

A

dium

dium & magna lis orta inter tres Deas, Palladem, Junonem & Venerem, certantes de pulchritudinis palmâ; lis ad Apollinem est deducta, qui cognitâ causa, noluit in tam invisa controversia Judicem agere: misit ergo eas ad Paridem Priami Trojanorum Regis filium pecora pascentem ad Idam montem, qui sententiam inter eas laturus foret; Paris vero sive Alexander neglectis donis Junonis, offerentis summam imperii totius Asiæ, & Palladis promittentis eum fore sapientem præ sapientibus totius Græciæ; judicavit speciem Veneris meliorem, quod pollicita est ei formosissimam omnium Græcarum faminarum: Atque sic hac pollicitatione Veneris in Græciam se contulit Paris, Spartamque petiit, ubi habenas imperii tum tenebat Menelaus, in cujus domum hospitio est receptus: Absente vero tunc temporis Menelao marito Helenæ, ubi Paris Helenam præter ceteras Græcas feminas viderat, admiranda esse specie & pulchritudine, eam perditè dilexit, ac indignit-

dignissimū ausus facinus eam cum opibus secum abstulit. Menelaus maritus, ceterique Græciæ Principes, qui ipsum cognatione vel affinitate contingebant, hoc nunciato & cognito, vires suas, Troianis ob nefandum Alexandri facinus bellum illaturi contrahunt, contractis, naves petunt, Troiamque veniunt, ut & hanc injuriam, & se suaque ab ulteriore injuria vindicarent. Posterior sententia pauciores habet fautores. Author ejus est Dion Chrysostronus Cocceianus, qui teste Ruperto, tanta gratia pollebat, ut Traianus Imperator compellarit ipsum his verbis: Amo te, ut me ipsum. Is in oratione quadam sua, omnia quæ Homerus ejusque sectatores scripserunt de bello Troiano refutat atque refellit, dicens, raptum Helena causam belli non fuisse, quia legitimo conjugio Helena Paridi nupta fuit, & quoniam ipsius Dionis verba in Disputatione quadam lacerata, nescio ubi habita vidimus, ideoque illa huc apponere lubet. Is, ergo, (Alexandrum

intelligit) multis cum opibus & magno
 apparatu, us ad sponsalia profectus, &
 forme insuper elegancia se commen-
 dans, colloquium instruit cum Tynda-
 reo & fratribus Helena, & de regno
 Priami, divitiarum amplitudine, cae-
 raque potentia, & quod successio in re-
 gno ad se pertineret, orationem habuit.
 & paulo post. Et sic Alexander Helenam
 jure obtinuit, postquam in sententiam
 suam Parentes & fratres influxisset. Sed
 causa istius mali secundum cum fuit
 mera invidia & metus crescentis Tro-
 ianorum potentia. Ita enim Rupertus,
 qui Dioni assentit, dicit: Post hac sub-
 jungit, ut Graeci Principes ab Attrida
 concitati ex mera erga Alexandrum in-
 vidia (quod is nempe pra illis omni-
 bus illam quam expetiverant consecu-
 tus est) & crescentis Troianorum po-
 tentia metu, bellum Troianis fecerint.
 Ad hanc suam sententiam stabilien-
 dam adducit narrationem sacerdotis
 cujusdam Aegyptii, ex antiquis Aegyptio-
 rum monumentis repetitam. Sic Dion:
 Idcirco ego accepi a sacerdote quodam
 Aeg-

*Aegyptio, probe ad unguem commemo-
rante, & cum in multis aliis Græcos de-
ridente, ut de plerisque rebus nihil ve-
ri scientes, cum potissimum hac coniectu-
ra utente, quod persuasum habeant,
Troiam ab Agamemnone captam, & He-
lenam Menelao nuptam, Alexandri a-
more correptam fuisse.*

MEMBRUM II.

Qualis, qualis autem fuit causa i-
ustus belli, grave Græci Troianis
intulerunt bellum, quod per de-
cem annorum spatium gestum est: sed
cum acerrimè ab utraque parte satis
diu & quidem varia fortuna pugna-
tum erat ad ultimum Equum ædifica-
runt ligneum seu doreum, de quo
inter Doctos varie disputatur. Pars
enim existimat per illum debere intel-
ligi Scæam portam, per quam noctu
intromissi essent Græci ab Antenore ubi
extrinsecus caput equi pictum erat, &
inde Pœtas occasionem fabulandi de
ingenti isto Equo adeptos: Sed me-
ram coniecturam, Authoremq; huius
asser-

assertionis Daretem Phrygiam esse, existimat Rupertus, dum mentionem facit Dictys Cretensis, quorum non parem auctoritatem esse dicit, & paulo post: *Qua nos habemus spuria sunt.* Adhuc: *Non est aetatis aurea, sed barbarus & iudicio plane destitutus; Juventutem proinde cavere iubemus, ne in hac literarum luce tenebras probatum eat, & ad asserendam rerum memoriam stramineos advocet testes.* Et licet concesserimus insigne Scæ portæ fuisse caput equi pictum, nemo tamen nobis persuadere potis est, istud a Græcis, Troianis inimicissimis, ibi pictum, minus portam ab illis constructam, sed quod hunc ædificarint Equum, ostendit Virg: Lib. II. *Aeneid. Vers. 15.*

*Instar montis Equum divina Palladis arte
Ædificant.*

Et Dict: Cretensis Lib. V. Cap. VI. *Cæterum, inquit, donum Minervæ fatale Troianis esse, Equum ligno fabrefactum forma ingenti.* Nonnulli volunt istum Equum significare equitatum Græcorū,
a quo

a quo victi sunt Troiani. Sed quo fundamento hæc nititur sententia, videre non possumus. Nam licet hic Equus valde fuerit magnus, ut dicunt, non tamen illo uno contentus esse potuit Græcorum equitatus, sed pluribus indigebat, eisqve non ligneis, qualis fuit hic: & insuper ad bene compositum agmen equitatus, non requiritur equus aliquis ligneus, sed equites cum suis equis. Alii iterum intelligunt per hunc Equum, montem Hippium, quoniam ⁱⁿ Græcia est equus, luce tamen meridiana est clarius, montem istum a loco suo nunquam fuisse motum, aut in urbem tractum, sed semper immobilem stetisse, Troianos vero Equum hunc in urbem suam traxisse affirmat Virg. Lib. II. Æneid: vers. 237.

Scandit fatalis machina muros

Fata armis.

& Vers: 245.

Et monstrum infelix sacra atq; sistimus arce:

Nec desunt qui asserunt Equum istum fuisse classem, qua Troiam advecti sunt Græci, ut Plautus in Rudent. *Nempe equo*

equo ligneo per vias caruleas estis ad-
vecti. Non negamus quin mytholo-
 gicè soleant Docti per equos explica-
 re classem aliquam, uti Excellentiss:
 Olaus Rudbeckius in sua Atlant: Cap.
 36. fabulam Homeri de equis Erich-
 tonii, vel, ut ipsi Rudbeckio placet,
 Erici, exponit de classe ipsius. Alia ta-
 men est ratio: Nam hic Equus non in
 Græcia sed ad Troiam est fabricatus,
 ut clarissimè ostendit Dict: lib: V. Cap:
 VIII. *Interim, ait, apud naves uti Hele-*
no placuerat, Equus tabulatis extrui-
sur per Epeum fabricatorem ejus ope-
ris. Et si fautores hujus sententiæ ali-
 quos viderint sine navibus, per mare
 iter fecisse, nobis tamen non persua-
 debunt, Græcos Troiam sine navibus
 venisse, & ibi in medio fortissimorum
 & potentissimorum suorum hostium
 classem ædificare, qua Græciam repe-
 tituri forent. Quidam dicunt fuisse
 monstrum aliquod Arietis seu machi-
 næ bellicæ, uti Plinius lib. 7. Histor:
 Cap: 56. *Equum, inquit, qui nunc Ari-*
is apellatur, in muralibus machinis Epe-

num ad Troiam invenisse dicunt. Sed si idem fuisset Equus hic & Aries, nescimus quare nomen mutatum est, æque enim, facile est nominare, *ἄριον* Arietem ac *ἵππον* equum. Arietem describit Joseph: lib: III. de bello judaico. *Immensa, dicit, est materia malo navis æmulus cuius summum gravi ferro solidatum est, arietis effigie fabrefacto, unde nomen accepit. Dependet a funibus medius ex trabe alia, velut extrusina undique palis fulta, retrorsum a magna virorum multitudine repulsus, in fronte prominente ferro mœnia percutit.* Hæc huic Equo non conveniunt. Nam non a funibus dependebat sed pedes habuit, neque malo navis æmulus, sed ad formam equi factus erat, & deinde docet Vitruvius lib. X. Archit: Cap: 19. Arietem non bello Troiano ab Epeo, sed a Carthaginensibus, in oppugnatione Gadium inventum esse. Sic enim scribit Vitruvius: *Primum ad oppugnationes Aries sic inventus memoratur esse. Carthaginenses ad Gades oppugnandas castra posuerunt. Cum*

autem castellum ante ceperunt, demoliri
 sunt conati: postea quam non habuerunt
 ad demolitionem ferramenta, sumse-
 runt lignum idque manibus sustinentes,
 capiteque ejus summum murum conti-
 nenter pulsantes, summos ordines la-
 pidum dejiciebant, & ita gradatim ex
 ordine totam communitationem dissiparunt.
 Sed nec eum in finem Troia-
 num equum esse fabricatam hactenus
 legimus, & est etiamnum sub judice lis,
 an ut dolus, an ut donarium Minervæ
 existeret. Magna pars eorum qui Tro-
 iam captam esse asserunt, affirmant Græ-
 cos non adeo virtute militum suorum,
 quam potius dolo & fraude eam ex-
 pugnavisse, scilicet Eqvo ligneo, quem
 in urbem traxerint Troiani plane frau-
 dis ignari. Nam cum Antenor in castris
 Græcorum proditionem composuisset,
 ut Priamum & totam ejus Domum e-
 verteret, assumisse dicitur secum vi-
 ros nobiliores & excellentiores Græ-
 corum pacem facturos, quos in ur-
 bem venientes, hospitioque exce-
 ptos, instruit atque docet, in facis es-
 se

se Troiam non posse capi, Palladio ser-
vato, quod Palladium e coelo lapsum
esse credunt tempore Ili Regis, ideo
Ovid: lib. VI. Fast: vers. 211.

*Mœnia Dardanides, nuper nova fecerat Ilius,
Ilius adhuc Asia dives habebat opes
Credatur armifera, signum cœlestè, Minerva
Urbs in Iliacæ defuisse juga.*

Hoc ut auferrent monuit. Ulysses mo-
rem ei gerens, opera ipsius Antenoris
illud rapit, inque castra Græcorum
ferri ac servari curat. Deinde conve-
niunt Legati Magnates Troianorum
in loco publico, magnam auri & ar-
genti vim una cum Helena ejusque
opibus flagitantes, quas condiciones
cum Troiani imprimis respuerunt,
recipiant se legati in castra sua. Lis
vero per Antenorem ita decisa est, ut
Dardanii in reconciliationem darent
bina millia talentorum auri & argenti,
ac Helenam traderent: Græci vero
lignum equum inusitata magnitudi-
nis in honorem Palladis ædificarent
urbique donarent. Itaque hoc inter
eos ita composito, Jure iurando con-
fir-

firmarunt se Græci servaturos, quod cum Antenore convenerant: ideo pecuniam à Troianis adepti Græci, quid quid nobilioris juventutis in Græca militia erat, cavitatibus hujus equi includunt, ipsi classem instruunt, quasi post gloriosam orientem pacem Græciam repetitori essent, navibus itaque post insulam Tenedum secedunt, ibique se abscondunt, sic Virg: Lib. II. Æneid v. 21.

*Est in conspectu Tenedos norissima fama
Insula & vers. 24.*

Huc se provelti deserto in litore condunt.

Nos abiisse rari & vento petiisse Mycenæ.

Abientes vero reliquerunt Sinonem juvenem audacissimum, callidum & ad fraudem acutum, qui Troianis sese obtulit, prætendens Græcos eum destinasse aræ se v. crudelitatem eorum industria sua effugere potuisse. Is a Rege Priamo receptus longa oratione persuadet Troianis, ut intra mœnia equum ducant. Illi nihil doli subesse credentes adorti sunt, sed quoniam major erat quam portis stantibus in urbem trahi posset, portas dejiciebant,

quibus dirutis, magna cum letitia eum inducunt. Quo inducto, singuli ob noctam pacem lati vino epulisque se onerant, quod ubi Sinon persentiscit, laxatis claustris Equi, evocavit clausos simulque dedit signum ut reverterentur a Tenedo Graci, qui sine mora reversi sine ulla difficultate, portas iam dirutis, urbem invadunt, eam vastant & homines trucidant. Atque tali modo Ilium seu Troiam captam & deletam esse dicunt. Posterior sententia, videlicet Dionis, statuens eum factum esse, non ut per eum caperetur urbs, sed ut donarium Minervæ existeret quo facilius pacem impetrarent Graci. Hac sententia quoniam optimè ex Ruperto percipi potest, ideoque ejus verba inferre placet. Tercio, ait, exponit sacerdos, ut Graci per desperationem Chersonesum transferantur; & cum nova utriusq; auxilia advenissent, Trojanis quiaem Æthiopum & Amazonum copia Gracis vero Neptolemi & Philocteta manus, acerrimum & luctuosum prælium intercessit coortum; in quo

quo a parte Troianorum Memnon, Penthesilea & Paris; a parte Græcorum Ajax & Antilochus ceciderunt: Unde consecuta mox sit dialysis & fœdus Græcorum cum Trojanis, quibus hi conditionibus vellent initum, dum & Græci viribus exhausti, & ad incertam rem ducti, ultro pacem expetunt: Et Troiani tot laborum & casuum pertæsi, eam non denegant, præsertim cum & donarium Equi lignei Minerva Troiana consecrarunt, ut quasi trophæum victoriæ Troianorum exstaret.

Atque sic hinc leviter tactis, de Inventore seu Fabricatore, materia & forma ut pauca dicamus nostrum erit. Inventor & Fabricator dicitur Epeus Ideo Virg: lib: II. Aneid: vers: 264.

Doli fabricator Epeus.

Materia constabat lignea, vocatur enim Equus ligneus seu dureus, dōqu est lignum; ideo Lucret:

Nec clam durateus Troianis Pergama parum.

Inflamasset Equus nocturnus Grajugenarum.

Sed ut variae sunt arbores, ideo illam

nominare placet. Virg: docet nos eum fabricatum fuisse ab Abiete, & Pino, sic enim canit lib: II. *Aeneid: Vers. 16.*

Sætaque intexant Abiete costas,
& Vers: 258,

Et Pineæ furtim

Lexat claustra Sinon.

Qua forma sit exstructus, nunc etiam paucissimis ostensuri erimus. Equus vocatur, ergo fuit ad formam equi factus. Quod fuerit ipsi caput concludimus ex collo ipsius quod habuit. Virg: lib: II. *Aeneid: Vers. 236.*

Et stupea vincula collo

Intendant.

Quod dederunt illi costas ostendit Virg. Lib. II. *Aeneid: vers. 16.*

Sætaque intexunt abiete costas.

Nec defuere ipsi latera & alvus, quod etiam Virg. eodem lib. docet & vers. 50.

*Sic fatus validis ingentem viribus hastam
In latus, inque feri curvam compagibus aruum
Contorsit.*

De pedibus eius quoque loquitur Virg. Lib. cit. vers. 235.

Pedibusque rotarum

Subjiciunt lapsus.

In hoc tamen dissentiunt Virg. & Dictys: quod Virgilius tribuat Troianis impositionem rotarum, Dictys vero Græcis. Sic Dictys: *Ima quæ sub pedibus erant, rotarum interpositis suspenderat*, quod perinde fuerit quis rotas impoluerit, nobis autem videtur sententia Dictys verior; Nam procul omni dubio Græci eum sic adificarunt ut in urbem trahi posset, & quoniam caruit articulis, ideo rotas impoluerunt, quod & innuit Dictys dum dicit: *quo scilicet attractu motus facilior foret*. Ex his notatis membris facile est conficere eum non reliquis destitutum fuisse, sed ad formam Equi viventis esse fabricatum, quod Palæph: Dictys & alii innuunt, dum eum Equum nominant.

MEMBRUM III.

Injecta superius mentio est duplicis sententiæ de equi hujus usu, Trojæque excidio. Non igitur fore arbitror præter rem si argumenta utriusque paulo intimius fuerimus scrutati. Illi qui Troiam à Græcis captam esse asserunt
 pro

pro fundamento habent Poesin Homeri, cujus sicut & cæterorum Pœtarum proprium est fabulari & ficta narrare. Bochartus enim eum inter Poetas habendum non esse existimat, qui fabulari nescit. Multi equidem negant, Homerum primum scriptorem belli Troiani existisse, sed multos ante eum historiam de eodem conscripsisse, inter quos Dictym et Daretem numerant. De Darete, iudicium Ruperti audivimus. Dictym existimat idem Rupert: vixisse temporibus Heraclii imperatoris. Hos igitur Authores suspectos merito habent eruditi. Gvil: Xylander in Georg. Cedren: Annot. pag. 67. *Ego, ait, ut non negem Dictym atque etiam Daretem historiam belli Troiani composuisse, ita mihi nunquam persuaderi patiar, ut qui hodiè istis titulis circumferuntur, pro genuinis aut fide dignis habeam.* Ad hanc quaestionem etiam in genere respondit Rupertus. *Dicam tibi, inquit, quod sentio, & qua mea mens est: Hac videlicet, nullum librum apud Græcos Ho-*

meri poëmate vetustiore esse. Ad firmandam hanc suam sententiam adducit Joseph: lib. I. Contra Appion: *Constat autem quod apud Græcos, nullum scriptum reperiatur Homeri poëmate vetustius.* Et licet aliquod scriptum reperiatur Homeri vetustius, est tamen & illud a Græcis relictum, quorum fides valde fuit suspecta. Nec præter meritum est quod ab omni ætate reputati sint nimii fictionum ac novitatis studiosi, neglecta hitoria cura & rerum antiquarum notitia: quam ob causam eos accusat Egyptius Sacerdos, semper pueros nunquam senes esse affirmans; in quorum animo nulla erat ex vetustatis revelatione vera opinio, nulla cana scientia. ideo Jos. etiam contra Appion: *Omnia, inquit, Græcorum nova, & heri nuperque nata cognovi, id est fabricam civitatum, & inventiones artium, conscriptionemque legum; rebus cunctis apud eos recentior est historia conscribenda ratio.* Ubi vero historias conscripserunt, vana multa imo falsa in eis deprehensa sunt. Quod af-

fir-

firmat Jos. dicendo. *Quod unusquisque opinatus est hoc studuit depromere; unde invicem etiam se libri arguunt & valde contraria de rebus iisdem non piget eos dicere.* Rupertus quoque idem asserit pag: 130. *Græcisne quibus ludus fuit falsa immiscere veris?* Et quoniam verba Juvenalis de iisdem clara sunt, ideo nec illa omittenda sunt, sic ergo dicit:

*Et quidquid Græcia mendax
Audet in Historia*

Audiamus etiam Isocratem, ipsum hominem Græcum, ingenue tamen confitentem in extingvibile odium Græcorum in Asianos, de quo sic in Panegyrico: *Asianis ne pro acceptis quidem beneficiis gratiam habent, a deo immortalem in eos iram gerunt. & post pauca: Natura sic eos odimus, ut nullis fabulis perinde gaudeamus, ac Trojanis & Persicis, e quibus clades eorum cognoscere liceat. & iterum: Atque etiam Homeri pœsin propterea in majori esse pretio arbitror, quod eos, qui Barbaros oppugnarunt, præclaris laudibus exultit. &c.*

Neque solum in Historiis suspecta fuit Græca fides, sed etiam in commerciis & contractibus, unde proverbium Mercari græca fide, quod svecice est *Borga och aldrig betala*. Itaque cum græca fides adeo est suspecta, multo favorabilior evadit sententia Ægyptii, non de suis, vel suæ patriæ, sed aliorum rebus testantis, atque ideo nullam habentis causam, cur uni magis ac alteri faveret; Græcos vero de suis rebus egisse, dum historiam de bello Troiano consignarunt, in qua conscribenda, tantum videtur affectus in patriam valuisse, ut posthabita & neglectâ veritate, adscripserint suis victoriam, licet succubuerint. idem deprehendimus in Romanis. Videlicet cum Ælius Lampridius scribit Alexandrum Severum Imperatorem vicisse Persas. Verba ejus sic habent. *Magno igitur apparatu inde in Persas profectus Artaxerxem Regem potentissimum vicit & paulo post. Fuso denique fugatoque tanto Rege, qui cum septingentis elephantis, falcatisque mille & octingentis curribus ad bellum*

lum venerat, equitum multis millibus statim Antiochiam rediit, & de praeda quam Persis diripuit, suum ditavit exercitum: cum & Tribunos ea quæ per vicos diripuerant, & Duces & ipsos milites habere iussisset. Tumque primum Persæ servi apud Romanos fuerunt; dicit Rupertus se in orientalium libris observasse, eundem Imperatorem tot stragibus affectum fuisse, ut Persis cederet, Syriana, Cœle'ryria, Chaldæa, parte Græciæ & Palestina ad Arabiam usque. Et si Romani, alioquin veritatis studiosi id fecerint, quid mirum Græcos idem fecisse, quorum scripta fabulis impleta sunt, ut historia Troiana satis superque ostendit. Ideo etiam dicit Rupertus. *Quid ergo miramur, si audaciores in remotioribus a memoria sua Græcos deprehendimus: Græcos quos ad fabulas scribendas æstus quidam abripuit.* Et sane quivis attentus lector, si verum profiteri velit, nobis affirmet, neminem scriptorum Græcorum fuisse, qui de bello Troiano non prodigiosum aliquod & incredi-

bile retulerit. Et in eis quæ retulerunt, non conveniunt, quod facile patet ex eo quod de raptu Helenæ dissentiunt, & inter se discrepant, quoniam deportata sit Helena an in Ægyptum, an Troiam.

Nec desunt qui docent illam in Ægyptū esse vectam, uti Herodotus, qui sic habet. *Teucros tum eadem narrasse, deinde iuratos negasse se Helenam habere atque opes de quibus arguerentur. Sed ea in Ægypto omnia esse neque se jure reatum sustinere earum rerum, quas Proteus Ægyptius Rex teneret. Græcos, quum se ab illis derideri arbitrarentur ita obse disse Ilium donec expugnaverint. Urbe capta, quum Helena non apareret, & eandem, orationem quam prius audirent Græci: ita demum habita prioribus verbis fide ipsum Menelaum ad Proteum mittunt.*

In hisce quod modo dicunt rem Troiam, modo in Ægyptum esse delatam, videntur sibi ipsi contradicere, atque sic propria sua verba in dubium vocare. Neque solum dissensus est quoniam

nam sit deportata, sed etiam de ipso raptu. Sunt qui dicunt Alexandrum magnis pollicitationibus ac blanditiis seduxisse Helenam ut se sequeretur. Alii iterum narrant Parida, eam per vim rapuisse, quod ut oppidani vidissent, Helenam scilicet raptam esse, diu pugnare cum Alexandro Helenam eripere non valere. Alii iterum aliter, quorum relationes hic recensere nimis foret prolixum. Et forte fabulæ hujus de raptu, potuit esse origo, illud ipsum quod de hac Helenâ à Theseo raptâ habet Plutarchus in Theseo: *At vero inquit propiora ac pluribus nixa testibus hoc modo sese habent; venerunt Theseus & Pirithous spartam, puella, quæ in templo Diana Orithyæ saltabat rapta fugam cepere. Cum missi ad inspectandos illos non ultra Tegeam essent profecti, & illi pervenissent in tutum, atque Peloponesum transmisissent pacti sunt inter se, ut cui fors obtigisset, is eam haberet uxorem, & alteri ad quærendas nuptias alias præsto esset. His legibus missa sorte, obvenit illa Theseo*

leo, & virginem haud dum vubile Aphid-
 nas deportavit, matremque ei ad jun-
 ctam amico suo Aphidno tradidit, prae-
 cipiens ut eas servaret, & rem tegetet
 apud alios; probabile inquam esset si di-
 xerimus Poetas Græcos ansam inde
 nactos de altero raptu Helenæ fabu-
 landi, & alios iterum a Poëtis de-
 promississe, ac ut historiam veram re-
 tulisse. Hæc discrepantia de raptu
 Helenæ, non parum fidem illorum
 reddit suspectam. Sed satis de hisce,
 nunc attingere lubet calamitatem,
 quæ unumquemque reducem Græcum
 excepit, quod sane satis firmum & va-
 lidum videri potest argumentum, Græ-
 cos rem malè gessisse. Nam si victores
 exstitissent Græci, uxores, libri, co-
 gnati eorum, alique procul omni du-
 bio, magna lætitia, magno gaudio &
 magna reverentia, suos charos tanta
 gloria, a tam diutino & tam gravi bel-
 lo redeuntes excepissent; & si qui fuif-
 sent rebelles, potuissent equidem vi-
 ctiores sua potentia & gloria, eos a pro-
 posito deterrere. Jam vero, testibus
 Græ-

Græcis, Diomedes aditu prohibetur: Agamemnon Rex Regum ab uxore & ejus Adultero occiditur: Teucer Salamine pellitur: Neoptolemus primum exigitur; deinde universi ex Pelopis stirpe regnum Peleponesi amittunt: Menelaus in Ægypto moritur: Ulysses inter Italiam, Siciliam, & extra notum Græcis orbem diu multumque iactatus, tandem redux a filio necatur. De Neoptolemo seu Pyrrho sic habet Justinus lib. XVII. *Post Pyrrhus Achillis filius, amisso per absentiam (Troianis temporibus) paterno regno, in his locis consedit, qui Pyrrhida primo postea Epirote dicti sunt. Et paulo post. Brevique post tempore Delphis insidiis Oreste filii Agamemnonis, inter altaria Dei interit. Vice versa, quoniam res Trojanorum potentia & gloria multo clariores exstiterunt, signum & argumentum esse potest non infirmum, eos victores evasisse. Nam referebat Ægyptius, ut testatur Rupert: Priamum vitam finisse omnium felicissimam, nisi quantum aegritudinis attulerunt neces pluriū filiorum.*

rum. Ipsum Hectorem postquam plurimos
 regnarit annos & multos Asia pro-
 vincias imperio suo adiunxerit, in
 matura senecta, fatis concessisse;
 relicto successore Scamandro filio.
 Hujus Scamandri imperium & poten-
 tiam agnoscunt ipsi Græci in scriptis
 suis, Strabo lib. XIII. Palaſcepsis in
 eam partem, quæ nunc scepsis, transla-
 ta est a scamandrio Hectoris, & Ascanio
 Æneæ filio; ac duæ hæc familia diu scepsis
 regnasse traduntur. Eusebius Num: 863.
 Hectoris filii Ilium receperunt, expulsis
 Antenoris filiis, Heleno sibi subsidium
 ferente. Sed quoniam in scriptis Græ-
 corum deprehendimus relatum omnes
 liberos Hectoris interfectos esse, imo
 parvulum istum Astyanacta post Tro-
 iam captam occisum esse asserunt Græ-
 ci. ideo Seneca in Troade: *Missus e*
muris puer. & post: *Præcepit ut altis*
cecidit e muris puer. Itaque quomodo
 hæc intelligenda sunt, quod modo
 affirmant Hectoridae deletos esse? Et
 modo illorum agnoscunt imperium?
 non intelligimus, nisi velint Græci eos
 post

post mortem vivis imperasse? Apparet ergo etiam hoc loco in constantia historiae Græcæ. Neque solum magna fuit Trojanorum potentia & gloria in patria, sed etiam extra eam. Refert enim Ægyptius (verba sunt Rup.) ab Hectore Æneam. cum classe & numerosa manu, beatissimam Europe regionem Italianam occupasse. Helenum in mediam profectum Græciam, Molossorum regnum & Epiri, proxime Thessaliam obtinuisse. Antenorem & ipsum regnandi cupidine, exarsisse & in Europam trajecisse: optimam circa Hadriam regionem sui juris fecisse. Æneam in Italianam vectum fuisse & ibi regnum condidisse Latinum, communis est consensus.

Genus unde latinum

Albaniq; Patres, atque alta mœnia Romæ.

Quamvis non fiat contemnendæ rationes, quibus Bochartus negat Æneam unquam in Italia fuisse. Sed si victores evaserunt Græci, quis sibi persuadēbit, eos passos fuisse, Troianos jam victos (quos, teste Ilocrate, ceu superius est observatum, natura sic odio

odio habuerunt, ut nullis fabulis perinde gaudeant ac Trojanis & Persicis e quibus clades eorum cognoscere liceat) in Troia regnasse? aut tot & tantas extruxisse urbes? Num ne potius eos ulterius persecuti fuissent & solo æquassent? ne recuperatis viribus illatam ulciscerentur injuriam. Aut quis credat inquit Rupert. *victos deleta patria plus per orbem terrarum potuisse, quam victores?* His itaque & aliis argumentis quæ huc faciunt & sententiam Dionis corroborant putamus, non sine causa quæstionem illam laborare, An Troia capta sit & vel ideo maximè, quod apud Ægyptios erat fides publica annalium, temporum, & gesta rerum. quod vindicat Jos. dicendo: Apud Ægyptios atque Chaldaeos & Phœnicas, sicut ipsi fatentur, res gestæ antiquissimam & permanentem habent memoriam. Nam multum providerunt, ut nihil tacitum relinqueretur; sed omnia in annales a viris sapientissimis referrentur. Fatemur ergo, quod nobis non
vero

vero ab simile uideatur, Equum Troianum non ut Dolum sed ut Donarium Minervæ Troianæ, quo facilius pacem impetrarent Græci, exstructum atque fabricatum fuisse.

Hæc erant, quæ pro re natâ super hoc Equo licuit commentari, nec restare aliud uidetur, quam ut moneam præbuisse eundem allegoriis non inelegantibus locum, nam nonnulli non incongruè per illum exponunt Senatus vel *Parlamenta*, & in ea sententia videtur Cicero esse in Orat. II. Phil: Cap. 13. *In hujus inquit me consilii societatem, tanquam in Equum Trojanum eum Principibus concludis.* Nam Græci, quo consilio, & qua mente eum ædificarunt, non divulgarunt, sed callidè celarunt. Si etiam per eum depingerentur Academia & Gymnasia, non inconuenienter id fieri ducimus, Græci enim non uno saltu in eum pervenerunt, sed procul dubio scalis usi, atque ita per gradus eum ingressi sunt. Isti inclusi fuere fortiores Græcorum, ita

è Scholis egrediuntur, qui olim reip.
omnibus usibus cum successu inter-
vient.

Ad hujus Equi similitudinem, qui
viris repletus erat, appellarunt veteres
porcos cupediis fartos, *Porcos Troia-
nos.* solet etiam hic Equus Proverbiū in-
star pro insidiis occultis usurpari. Cicer:
pro Murana Cap: 37. *Intus, Intus inquam
est Equus Troianus, a quo nunquam,
me consule, dormientes
opprimemini.*

S. D. G.

JUVENI

*Morum elegantia & Literarum cultura
valde conspicuo*

DN. PETRO SCHEDINGH.

De

Eqvo Trojano

Egregie differenti

*Erdoctè, SCHEDING, retegis quod
longior atas
Omnia consumens, occuluit ci-
neri:*

*In lucem satagit specimen cum pro-
mere tersum*

Ingenii vegeti docta Minerva tui 3)

*Scilicet egregie Trojanum pingis Equum, atq;
Iliaci acta Ducis fictaque fata doles.*

*Non frustra talem Pallas te excepit alumnum
Sed bene te nudo fovit amica sinu.*

*Gratulor ex animo tibimet de his, mi intime,
coeptis,*

Utque brevi referas præmia digna precor!

In tesseram illibatae amicitiae

Applaudebit

Mente quam calamo prolixior

JOH. NEHLMAN,

Ost. Goth.

Ic tua , mi SCHEDING, Musis &
Apolline dextro
Pagina Grajorum lignea dona
refert ;

Grater ut, & voveam fiant tibi mitia fata.
Spontè sequatur honos, spontè sequan-
tur opes

AND. URSINUS.

P Arnassi cupiunt altum qui scandere culmen
His veniunt quævis dura ferenda viris,
Tempora cuncta sacris debent impendere
musis,

Atque oculos raro vincit amica quies,
Ut quondam patria fiant apti usibus, utque
Sic rectè Pindi culmen adire queant.

Hæc meditatam Te, SCHEDING mi Sympatriota
Castalidum populus, Pieridumque probat.

Hæc quoque de bello Trojano florida charta
Eaocit id factum sedulitate tua :

Debetur merito sic Laus tibi, suavis amice,
Ingens : quam mea dat parva Talia quoq̃
Nunc tibi, quod superest, tã pulcros gratulor ausus,
Ex animoque Tibi, prospera cuncta precor.

Hæc, vili ut ut Minervâ con-
terraneo luo perdilecto
deproperavit

AMBERNUS KINDELIUS

Viro Iuveni Politissimo

Doctissimoque

PETRO SCHEDING

West. = Gotho.

De

TROIANO EQVO

Erudite disputanti.

Iliacum dum pandis Equum, mala dona
Minervæ,
Ingenii pandis pignora pulcra tui.
Gratantur Charites, doctus gratatur Apollo,
Serta Tuo Capiti, Laureaserta, parans.

JOH. LINDER.
Carlst. Werml.

Quæ fatalis erat Trojanis ma-
china muris,
Ipsa tibi, SCHEDING, machi-
na laudis erit.

*Ne nihil scriberet, hac
apposuit*

MAGNUS NORSTEDT